

Arrest

nr. 71 938 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat M. LYS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Kosovo. U bent geboren op 2 oktober 1978 in Vranje en hebt tot uw 17 jaar in Breznica (Bujanoc, Servië) gewoond. Toen u trouwde met uw man, S. J. (...) (CGVS X; O.V. X), bent u bij hem in Petroc (Kamenica, Kosovo) gaan wonen. Jullie hadden eveneens een woning in Gjilan. Tijdens de oorlog in Kosovo liep u oorlogstrauma's op, die evenwel succesvol werden behandeld. Op 3 januari 2010 drongen 's avonds twee gemaskerde personen uw woning in Gjilan binnen. U was die avond alleen thuis met uw zoon. U zag uw belagers de kamer binnenkomen en wilde uw echtgenoot bellen maar ze namen de telefoon af. Ze begonnen u te slaan. Uw zoon was aan het wenen en u hebt

nog geprobeerd uw belagers weg te duwen maar op dat moment verloor u het bewustzijn. De dieven hebben u verkracht. Toen u bijkwam werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u werd verzorgd en met een psychiater hebt gesproken. U ging ook na de feiten nog regelmatig op consultatie bij een psychiater in Gjilan en in Pristina. U kreeg medicatie voorgeschreven. U bleef zich echter moe, bang en futloos voelen.

U had ook problemen met uw schoonouders omwille van wat uw belagers u hebben aangedaan. Uw schoonouders zeiden tegen uw echtgenoot dat hij ofwel moest scheiden van u ofwel het huis moest verlaten.

U hebt tot aan uw vertrek afwisselend in Gjilan, Kamenica en bij uw ouders in Breznica gewoond.

U bent op 9 april 2011 samen met uw gezin vertrokken uit Kosovo en kwam op 11 april 2011 aan in België waar u dezelfde dag asiel vroeg."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, S. J. (...), werden uiteengezet.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste problemen met K. M. (...) en zijn vrienden.

U verklaarde dat K. M. (...) en een van zijn handlangers op 3 januari 2010 bij u thuis inbraken; geld, juwelen en andere spullen stalen ter waarde van 1.500 euro; en uw echtgenote verkrachtten. De inbraak en diefstal werden aangegeven bij de politie, die een onderzoek startte (gehoorverslag CGVS dd. 27 mei 2011, verder CGVS I, p.5,9 en 16-17). Uit de door u neergelegde beslissing van procureur R. J. (...) van het Openbaar Ministerie van Gjilan, dd. 30 april 2010, blijkt evenwel dat de klacht tegen K. M. (...), die ervan werd beschuldigd een diefstal te hebben gepleegd met als verzwarende omstandigheid inbraak, na een grondig gerechtelijk onderzoek werd verworpen. Het gerechtelijk onderzoek van het parket van Gjilan wees immers uit dat er in casu enkel sprake is van een lichte vorm van diefstal, misbruik of bedrog overeenkomstig artikel 265 paragraaf 3 en paragraaf 2 en 1 van het Kosovaars Strafwetboek, wat in concreto betekent dat de waarde van het gestolen goed of van de toegekende eigendom of van de door fraude veroorzaakte schade, de 25 euro niet overschrijdt (zie landeninformatie). Aldus spreekt deze beslissing van het parket uw verklaringen tegen als zouden K. M. (...) en zijn handlanger op 3 januari 2010 ingebroken hebben in uw huis in Gjilan en goederen hebben gestolen voor een waarde van ongeveer 1.500 euro. Het kwestieuze document is als dusdanig dan ook niet van aard de door u aangehaalde inbraak, diefstal en - wegens schaamte niet aangegeven (gehoorverslag CGVS dd. 24 juni 2011, verder CGVS II, p.6-7) - verkrachting van uw echtgenote tijdens deze inbraak te ondersteunen.

Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over de manier waarop u de identiteit van de inbrekers zou zijn te weten gekomen. U verklaarde dat de inbrekers de simkaart van uw broer hadden gestolen (CGVS I, p. 9, 14, 17-18 en CGVS II, p.5). K. M. (...) zou volgens uw verklaringen de simkaart hebben geactiveerd en gebruikt (CGVS I, p.14 en 17-18; CGVS II, p.5). U en uw familieleden zouden naar het nummer van uw broer gebeld hebben om uit te zoeken wie de simkaart had gestolen (CGVS I, p.14 en 18; CGVS II, p.5-6). Er zou soms een meisje hebben geantwoord – die zijn dochter bleek te zijn (CGVS II, p.5) – en soms een vrouw (CGVS I, p.18 en CGVS II, p.5-6). Op een keer vroeg u aan iemand te bellen naar het nummer van uw broer en zou K. M. (...) de oproep zelf hebben beantwoord waardoor u zeker was van zijn schuld (CGVS I, p.9 en 18). Ter zake dienen evenwel een aantal ernstige bedenkingen gemaakt te worden. Ten eerste kan men zich afvragen waarom inbrekers een simkaart zouden stelen aangezien men in principe een pincode nodig heeft om de kaart te kunnen activeren. Bovendien is het weinig aannemelijk dat – als iemand een simkaart zou stelen en die persoon op de één of andere manier de pincode zou kennen – de dief de simkaart ook daadwerkelijk zelf zou gebruiken en een oproep van een onbekend nummer naar de gestolen simkaart zou beantwoorden op een manier die zijn identiteit prijsgeeft. Uw verklaringen ter zake zijn dan ook van aard de door u geschetste problemen met K. M. (...) verder op de helling te zetten.

Verder verklaarde u dat u op de avond van de inbraak op 3 januari 2010, samen met uw twee dochters was gaan eten bij een tante (CGVS I, p.16). Uw echtgenote verklaarde echter dat u die avond nog aan het werken was en dat de kinderen op school waren (CGVS 11/14515B, p.8). Gevraagd om hoe laat er werd ingebroken, antwoordde uw echtgenote om 19u00 (CGVS 11/14515B, p.8). Gevraagd of u toen nog aan het werken was, antwoordde ze dat u met uw dochter aan het vissen was (CGVS 11/14515B, p.8). Wanneer uw echtgenote werd geconfronteerd met het feit dat ze eerst zei dat u op de avond van de feiten aan het werken was en de kinderen op school zaten en daarna verklaarde dat u was gaan vissen met uw dochter, antwoordde ze dat ze zich had vergist en dat u op dat moment niet op uw werk was maar dat u samen met uw jongste dochter was gaan vissen en dat de oudste dochter op bezoek was bij haar schoonouders (CGVS 11/14515B, p.8). Ook deze laatste verklaring is echter in strijd met uw verklaringen over waar u en uw dochters zich die bewuste avond bevonden. Wanneer uw echtgenote geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen, stelde ze te denken dat u die avond met uw dochter ging vissen maar dat u daarna misschien naar uw tante bent gegaan met de auto (CGVS 11/14515B, p.9), hetgeen echter geen afdoende uitleg is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Wanneer u geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dan weer dat uw echtgenote zeer verward is en de feiten door elkaar zal hebben gehaald (CGVS II, p.4), waarmee u doelde op het incident waarbij u in december 2009 door vrienden van K. M. (...) werd geslagen toen u met diezelfde dochter aan het vissen was (CGVS II, p.3). Hoewel uw echtgenote het bij momenten moeilijk had tijdens het gehoor, antwoordde ze over het algemeen steeds vlot en helder op de haar gestelde vragen, zodat de verwarring van uw echtgenote betreffende dit aspect van jullie relaas in casu eerder lijkt te wijzen op het ingestudeerd karakter ervan. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dan ook van aard de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling te zetten.

Voorts zou uw echtgenote sinds de beweerde inbraak depressief, nerveus en bang zijn en regelmatig het bewustzijn verliezen (CGVS I, p.10-11; CGVS 11/14515B, p.9-10). Ter staving van de medische problemen van uw echtgenote legde u een medisch attest neer, opgemaakt door psychiater M. K. (...) op 4 januari 2010 in Gjilan. Er wordt in vermeld dat uw echtgenote na 'een bedreiging bij haar thuis, getraumatiseerd raakte als gevolg van een poging tot verkrachting, doodsb bedreiging en andere vormen van mishandeling'. Het door u neergelegde medisch attest is echter niet van aard de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen te herstellen. Zo dient vastgesteld te worden dat dit document werd opgesteld op 4 januari 2010, zijnde onmiddellijk na de beweerde verkrachting van uw echtgenote de avond voordien. Blijkens uw verklaringen werd dit document tevens opgesteld naar aanleiding van het eerste contact van uw echtgenote met dokter M. K. (...) na de feiten van 3 januari 2010 (CGVS I, p.10). Het is dan ook hoogst bedenkelijk te noemen dat in dit attest op basis van 'verschillende interviews met de psychiater' een Post Traumatisch Stresssyndroom (PTSD) met 'herhalende frequente neuroses' gediagnosticeerd wordt. Voorts verklaarden u en uw echtgenote dat ze na de beweerde feiten regelmatig op consultatie ging bij een psychiater en/of arts in Gjilan en Pristina (CGVS I, p.10 en 19; CGVS 11/14515B, p.11-12), maar konden jullie vreemd genoeg – behalve voormeld attest van dokter M. K. (...) van 4 januari 2011 – geen enkel document neerleggen waaruit blijkt dat uw echtgenote na de beweerde inbraak effectief langdurig door een arts of psycholoog werd behandeld in Kosovo. U stelde dat u de andere medische documenten niet hebt bewaard maar dat u gelukkig nog het medisch attest van M. K. (...) kon terugvinden (CGVS II, p.8), hetgeen in casu echter niet weet te overtuigen. Tot slot diende u ook de naam van de arts bij wie uw echtgenote in Pristina werd behandeld, schuldig te blijven (CGVS I, p.19-20). Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u derhalve niet aannemelijk dat uw echtgenote naar aanleiding van de door u beweerde problemen met K. M. (...) op regelmatige basis psychologische behandeling kreeg in Kosovo, hetgeen dan ook verdere twijfels doet rijzen aangaande uw beweerde problemen met K. M. (...).

U legde verder eveneens een medisch getuigschrift en voorschrift van dokter H. G. (...) neer waarin de oorlogstrauma's en psychische problemen van uw echtgenote naar aanleiding van de beweerde verkrachting van 3 januari 2010 worden beschreven. Aan de attesten opgesteld door dokter H. G. (...) kan echter geen bewijskracht gegeven worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de Orde der Geneesheren het visum van dokter H. G. (...) als dokter in de genees-, heel- en verloskunde voor onbepaalde tijd heeft ingetrokken omdat hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, en hij op 28 februari 2007 weggelaten werd van de Lijst van de Orde der Geneesheren.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de problemen met K. M. (...) zoals deze door u geschetst worden.

Zelfs indien geloof zou gehecht worden aan uw beweerde problemen met K. M. (...), quod non, dient er vooreerst op gewezen te worden dat de door u geschetste problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat

uw beweerde problemen met K. M. (...) het lokaal niveau zouden overstijgen en dient vastgesteld te worden dat u, teneinde verdere problemen te vermijden, uw leven in een ander deel van Kosovo zou kunnen voortzetten. U stelde in dit verband dat het niet zo evident is om in Kosovo van dorp of stad te veranderen (CGVS I, p.20). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u eigenaar bent van een woning in Petroc, waar u na januari 2010 meestal verbleef, en dat uw belagers daar niet kwamen (CGVS I, p.3 en 19). U ondervond van januari 2010 tot aan uw vertrek in april 2011 tevens geen enkel probleem meer met uw belagers (CGVS I, p.19-20; CGVS II, p.8-9).

Voorts maakt u evenmin aannemelijk dat u, als etnische Albanees, voor uw beweerde problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst - waarmee u overigens verklaarde zelf nooit problemen te hebben gekend (CGVS I, p.20) - geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U verklaarde in dit verband dat K. M. (...) meer dan waarschijnlijk connecties heeft bij de politie omdat hij al enkele malen werd opgepakt maar steeds opnieuw werd vrijgelaten (CGVS I, p.12-13 en 16). Het blijft in casu evenwel bij een louter vermoeden dat u niet wist te concretiseren (CGVS I, p.13; CGVS II, p.2-3). Zo kon u niet aangeven welke kennissen of relaties hij zou hebben bij de politie en verklaarde u slechts één 'concreet' voorbeeld te kunnen geven over een inbraak door K. M. (...) bij uw overburen drie maanden vóór de inbraak bij u thuis (CGVS II, p.3). U dacht dat hij werd gearresteerd door de politie maar onmiddellijk nadien weer werd vrijgelaten. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u zelf aangaf niet helemaal zeker te zijn van deze informatie en dat uw verklaringen ter zake louter gebaseerd zijn op geruchten die u hebt opgevangen van andere burens die u over dit incident hoorde praten (CGVS II, p.2-3). U hebt bovendien nooit persoonlijk gesproken met de schoonzoon van uw overburen – die op het moment van de inbraak op het huis paste (CGVS II, p.3). Wat de inbraak bij u thuis betreft, dient dan weer opgemerkt te worden dat uw vader de politie heeft gebeld en dat deze ter plaatse is gekomen; uw verklaringen en die van uw vader heeft afgenomen; en naar vingerafdrukken heeft gezocht (CGVS I, p.16-17). K. M. (...) zou bovendien gearresteerd en ondervraagd zijn geweest (CGVS I, p.18; CGVS II, p.5-7). Daarenboven blijkt uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten dat uw klacht tegen K. M. (...) door de politie werd doorverwezen naar het parket, maar dat het gerechtelijk onderzoek van het Openbaar Ministerie zoals reeds vermeld uitgewezen heeft dat er in casu enkel sprake is van een lichte vorm van diefstal, misbruik of bedrog overeenkomstig artikel 265 van het Kosovaars Strafwetboek. Hieruit blijkt echter niet dat de politie en het gerecht niet zouden (willen) optreden tegen uw belagers (CGVS I, p.8). Uit niets blijkt dat de procureur tot zijn besluit kwam omdat hij uw belagers om welke reden dan ook in bescherming nam. Overeenkomstig artikel 265, paragraaf 3 van het Kosovaars Strafwetboek worden de in dit artikel vermelde strafbare feiten overigens niet door het parket vervolgd maar door het slachtoffer die de zaak zelf voor de rechtbank moet brengen, hetgeen u evenwel nagelaten hebt te doen (CGVS II, p.7).

Voorts dient er op gewezen te worden dat u eveneens naliet de politie in te lichten aangaande de beweerde fysieke aanranding van uw echtgenote tijdens deze inbraak (CGVS II, p.6-7). Indien u de autoriteiten echter niet op de hoogte brengt van de ware toedracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat de politie in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de 'Law on the Police' en de 'Law on the Police Inspectorate of Kosovo', die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP door de EULEX Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. In dit verband dient er overigens op gewezen te worden dat u in het kader van uw beweerde problemen nooit naar EULEX bent gegaan om er de door u veronderstelde connecties van K. M. (...) bij de Kosovaarse politie aan te kaarten (CGVS I, p.19). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u derhalve niet aannemelijk voor uw beweerde problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

U haalde verder ook familiale problemen met uw ouders aan omwille van de beweerde verkrachting van uw echtgenote. Ter zake blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u als gevolg van uw weigering van uw echtgenote te scheiden niet meer bij uw ouders kan inwonen en dat ze niet meer met u willen praten (CGVS I, p.4-5 en 12; CGVS 11/14515B, p.13), hetgeen echter geenszins

gelijkgesteld kan worden met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat tot slot de door u aangehaalde nood aan (een betere) psychologische behandeling voor uw echtgenote betreft (CGVS I, p.19), dient vastgesteld te worden dat medische motieven op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven is geen gegeven voorhanden dat uw echtgenote om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende psychologische behandeling zou kunnen krijgen in Kosovo. Ze werd immers in het verleden al succesvol behandeld voor oorlogstrauma's (CGVS I, p.10-11; CGVS II, p.8; CGVS 11/14515B, p.13-14). Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, uitgereikt op 24 november 2008; de identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 19 november 2008; uw huwelijksakte, uitgereikt op 18 januari 2011; de geboorteakte van uw dochter A. J. (...), uitgereikt op 4 november 2010; de geboorteakte van uw dochter E. J. (...), uitgereikt op 3 november 2010; de geboorteakte van uw zoon El. J. (...), uitgereikt op 24 maart 2010 en uw rijbewijs, uitgereikt op 15 december 2008, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw werkbades tonen aan dat u hebt gewerkt als operator voor het verzekeringskantoor Siguria in Gjilan, wat evenmin in twijfel wordt getrokken."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. J.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 71 937 van 15 december 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. J. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft.

Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissingen.

De Raad merkt tevens op dat een aangevoerde schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de door verzoeker bijgebrachte beslissing van het Parket van Gjilan zijn verklaringen tegenspreekt dat K. M. en zijn handlangers op 3 januari 2010 ingebroken hebben in zijn huis in Gjilan en goederen hebben gestolen voor een waarde van ongeveer 1.500 euro.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

"Uit de door u neergelegde beslissing van procureur R. J. (...) van het Openbaar Ministerie van Gjilan, dd. 30 april 2010, blijkt evenwel dat de klacht tegen K. M. (...), die ervan werd beschuldigd een diefstal te hebben gepleegd met als verzwarende omstandigheid inbraak, na een grondig gerechtelijk onderzoek werd verworpen. Het gerechtelijk onderzoek van het parket van Gjilan wees immers uit dat er in casu enkel sprake is van een lichte vorm van diefstal, misbruik of bedrog overeenkomstig artikel 265 paragraaf 3 en paragraaf 2 en 1 van het Kosovaars Strafwetboek, wat in concreto betekent dat de waarde van het gestolen goed of van de toegekende eigendom of van de door fraude veroorzaakte schade, de 25 euro niet overschrijdt (zie landeninformatie)."

Uit de door u neergelegde beslissing van procureur R. J. (...) van het Openbaar Ministerie van Gjilan, dd. 30 april 2010, blijkt evenwel dat de klacht tegen K. M. (...), die ervan werd beschuldigd een diefstal te hebben gepleegd met als verzwarende omstandigheid inbraak, na een grondig gerechtelijk onderzoek werd verworpen. Het gerechtelijk onderzoek van het parket van Gjilan wees immers uit dat er in casu enkel sprake is van een lichte vorm van diefstal, misbruik of bedrog overeenkomstig artikel 265 paragraaf 3 en paragraaf 2 en 1 van het Kosovaars Strafwetboek, wat in concreto betekent dat de waarde van het gestolen goed of van de toegekende eigendom of van de door fraude veroorzaakte schade, de 25 euro niet overschrijdt (zie landeninformatie)."

De verklaringen van verzoeker "dat het best mogelijk is dat dit een fout betreft in hoofde van de procureur" en dat dit een indicatie kan zijn van de enorme invloed die K. M. uitoefent op de politie, zijn slechts blote beweringen die bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Verzoekers opmerking dat hij niet geconfronteerd werd met dit probleem tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, wordt niet aanvaard.

De beslissing van de commissaris-generaal kan immers gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd; inderdaad geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Bedoeld stuk ondersteunt de voorgehouden inbraak en diefstal niet.

De Raad merkt tevens op dat het ongeloofwaardig is dat een inbrekers een simkaart zou stelen aangezien men in principe een pincode nodig heeft om de kaart te kunnen activeren. Bovendien acht de Raad het ook niet aannemelijk dat -als iemand een simkaart zou stelen en die persoon op de één of andere manier de pincode zou kennen- hij -de dief- de simkaart ook daadwerkelijk zelf zou gebruiken en een oproep van een onbekend nummer naar de gestolen simkaart zou beantwoorden op een manier die zijn identiteit prijsgeeft.

Verzoekers stelling "dat wanneer men een voorbetaalde kaart koopt, de betrokken code steeds "1111" of "1234" is", is een bewering die niet gestaafd wordt.

Ook het argument van verzoeker dat er andere manieren zijn waarop een sim-kaart nuttig kan zijn -bijvoorbeeld om gegevens die zich op de sim-kaart bevonden te bekomen en relevante informatie te vergaren die kon dienen tegen verzoeker- doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en herstelt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet.

Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote wijt aan haar slechte psychologische toestand tijdens het verhoor, stelt de Raad vast dat hoewel verzoekers echtgenote het bij momenten moeilijk had tijdens het verhoor, zij over het algemeen steeds vlot en helder antwoordde op de haar gestelde vragen.

De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat de verwarring van verzoekers echtgenote in casu eerder lijkt te wijzen op het ingestudeerd karakter van dat aspect van het asielrelaas.

Verzoekers opmerking dat het geen echte tegenstellingen betreffen "aangezien zij niet beiden hetzelfde hebben beleefd" en zijn verklaring dat hij de dag van de verkrachting met zijn dochter is vertrokken om te gaan vissen waarna hij gaan eten is bij zijn tante, doen geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De argumentatie van verzoeker dat het stuk opgesteld door dr. M. K. genegeerd werd door de commissaris-generaal en deze geen rekening heeft gehouden met de "psychologisch desastreuze toestand" van zijn vrouw, wordt niet aangenomen gelet op de uitgebreide motivering daaromtrent in de bestreden beslissing.

Aangaande het stuk dat werd opgesteld door dr. H. G. stelt de Raad vast dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Orde der Geneesheren van België het visum van dr. H. G. als dokter in de genees-, heel- en verloskunde voor onbepaalde tijd heeft ingetrokken omdat hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde; hij werd op 28 februari 2007 weggelaten van de Lijst van de Orde der Geneesheren.

Verzoeker onderneemt verder geen poging om de vaststelling te weerleggen dat hij behalve voormeld attest van dr. M. K., geen enkel document heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn echtgenote na de beweerde inbraak effectief langdurig door een arts of psycholoog werd behandeld in Kosovo. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift evenmin waarom hij de naam van de arts bij wie zijn vrouw in Pristina werd behandeld, niet kon geven.

De Raad besluit hieruit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn echtgenote naar aanleiding van de door hem beweerde problemen met K. M. op regelmatige basis psychologische behandeling kreeg in Kosovo, hetgeen zich dan ook keert tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met K. M..

Waar verzoeker betwist dat zijn problemen met K. M. slechts van plaatselijke aard zijn en dat hij zich had kunnen vestigen in een ander deel van Kosovo, zoals gesteld door de commissaris-generaal beperkt hij zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van deze laatste.

De Raad stelt ook vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eigenaar is van een woning in Petroc, waar hij na januari 2010 meestal verbleef, en dat zijn belagers daar niet kwamen; verzoeker ondervond van januari 2010 tot aan zijn vertrek in april 2011 tevens geen enkel probleem meer met zijn belagers.

De Raad wijst er inzake op dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd kunnen worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Aangaande verzoekers verweer dat de Kosovaarse autoriteiten hem niet kunnen beschermen en dat het Commissariaat-generaal "in het licht van haar onderzoeksbevoegdheid" had moeten nagaan wie K. M. voorstelde in de politie, welke functie hij bekleedde in de Kosovaarse samenleving en welke connecties hij zou kunnen hebben, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn beweerde problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat zijn vrouw tot de groep van Kosovaarse vrouwen en de groep van slachtoffers van verkrachting behoort, dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekers vrouw deel zou uitmaken van een dergelijke sociale groep, een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep dient aan te tonen.

Het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich is dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

Er wordt gelet op bovenstaande vaststellingen, dan ook geen schending van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet aangenomen gezien niet wordt aangetoond dat er reeds vervolging was of reeds ernstige schade werd ondergaan.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal zijn weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet motiveert en stelt dat geen enkel onderdeel in de bestreden beslissing de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut betreft, wijst de Raad er op dat het feit dat de motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen; het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 27 mei en 24 juni 2011, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde “beoordelingsfout”, schaaft de Raad zich achter de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus; er kan derhalve geen beoordelingsfout worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE